

Sygn. akt V Ua 23/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Legnicy V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Głowczyński (spr.)

Sędziowie: SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz

SSO Andrzej Marek

Protokolant: star. sekr. sądowy Ewa Sawiak

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2018 r. w Legnicy

na rozprawie

sprawy z odwołania Z. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Legnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 9 sierpnia 2018 r.

sygn. akt IV U 120/18

oddala apelację.

SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz SSO Krzysztof Głowczyński SSO Andrzej Marek

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 09 sierpnia 2018 r. Sąd Rejonowy w Legnicy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Wydział IV zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. z dnia 28 marca 2018 r., znak: (...), numer sprawy: (...) w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy Z. W. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 16 listopada 2017 r. do 31 grudnia 2017 r. od podstawy wymiaru 1.615,35 zł (punkt II).

Sąd Pracy ustalił, iż mający 59 lat, uprawniony od 2009 r. do emerytury Z. W. dnia 13 listopada 2017 r. zawarł z Przedsiębiorstwem (...) w K. umowę zlecenia na okres od 13 listopada 2017 r. do 31 grudnia 2017 r. Jej przedmiotem było wykonanie przez zleceniobiorcę przeglądu, konserwacji i naprawy ładowarek kołowych pracujących przy budowie drogi ekspresowej (...), z wynagrodzeniem wysokości 13 zł brutto za każdą godzinę realizacji zlecenia. 16 listopada 2017 r. podczas realizacji prac załadowczych związanych z budową drogi Z. W. uległ wypadkowi przy pracy podczas naprawy ładowarki kołowej. Za przepracowane przez niego 3 dni pracodawca wystawił wnioskodawcy rachunek na

455 zł brutto. Szacunkowa liczba godzin do wykonania przez ubezpieczonego określona przez pracodawcę za miesiąc listopad wyniosła 144.

Za uzasadnione Sąd Pracy uznał odwołanie od decyzji z 28 marca 2018 r. Stwierdził, że skoro prawo do zasiłku chorobowego powstało w listopadzie 2017 r., kluczem do ustalenia zgodnie z przepisem art. 49 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa prawidłowej jego podstawy wymiaru jest ustalenie przychodu za miesiąc listopad 2017 r. W ocenie Sądu Rejonowego przyjęcie przez organ rentowy kwoty rzeczywiście otrzymanego przez ubezpieczonego przychodu za 3 dni listopada 2017 r., pomniejszonej o 13,71% składki na ubezpieczenie społeczne, kwoty 435 zł jako podstawy wymiaru zasiłku nie realizuje zasad określonych wskazanym przepisem. W związku z ustaleniem wynagrodzenia w stawce godzinowej wysokość rzeczywistego wynagrodzenia wnioskodawcy zależy od liczby realnie wypracowanych godzin. Na podstawie zapisu umowy nie jest możliwe ustalenie kwoty przychodu za listopad 2017 r. i z tego względu w przekonaniu Sądu I instancji kwotę tę należy ustalić w oparciu o liczbę godzin jaką wnioskodawca miał do wykonania w listopadzie, wskazanych przez zleceniodawcę 144 godzin. W jego przekonaniu podstawę wymiaru zasiłku chorobowego określonego przepisem art. 49 ust. 1 pkt 2 ustawy powinien być miesięczny przychód Z. W. za listopad, nie zaś wypłacony mu rzeczywisty przychód w kwocie 435 zł. Sąd Pracy stwierdził, że istotą wskazanego przepisu jest ustalenie miesięcznego przychodu w sytuacji gdy nie został on wyraźnie wskazany w umowie. Taka wykładnia staje się jasna, gdy weźmie się pod uwagę całość art. 49 ust. 1, w którym we wszystkich pozostałych punktach, tj. w pkt 1, 3 i 4 wyraźnie wskazuje miesięczną podstawę wymiaru składek, bądź też przeciętny miesięczny przychód członków spółdzielni bądź osób wykonujących pracę nakładczą. Omawiany ust. 2 także dotyczy miesięcznego przychodu, a nie rzeczywiście uzyskanego. W związku z tym Sąd ustalił miesięczny przychód ubezpieczonego na kwotę 1.872 zł uznając, że wskazana przez pracodawcę liczba 144 godzin była realna do wykonania, po przemnożeniu jej przez 13 zł brutto. Wysokość tak określonego przychodu została zgodnie z brzmieniem przepisu pomniejszona o 13,71% składki na ubezpieczenie społeczne, wynikająca z art. 3 pkt 4 ustawy, ($1.872 \times 13,71\% = 256,65$), dając wysokość 1.615,35 zł ($1.872 - 256,65 = 1.615,35$ zł). Tak wyliczona kwota miesięcznego przychodu powinna stanowić podstawę wymiaru zasiłku chorobowego Z. W..

W apelacji od powyższego wyroku, zaskarżonego w punkcie II, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. zarzucił naruszenie przepisów:

1. postępowania, art. 233 § 1 w związku z art. 227 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na hipotetycznym przyjęciu kwoty przychodu z tytułu zawartej umowy zlecenia i na tej podstawie ustalenie podstawy wymiaru zasiłku chorobowego za okres od 16 listopada 2017 r. do 31 grudnia 2017 r. podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do ustalenia wysokości zasiłku chorobowego od podstawy wymiaru przyjętej przez Oddział w zaskarżonej decyzji z 28 marca 2018 r.,
2. art. 49 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez błędną jego wykładnię skutkującą przyznaniem prawa do zasiłku chorobowego za okres od 16 listopada 2017 r. do 31 grudnia 2017 r. od podstawy wymiaru wynoszącej 1.615,35 zł.

Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie II i oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Choć formalnie apelacja zarzuca naruszenie przepisów postępowania to w istocie jednak przytoczone na uzasadnienie zarzutu okoliczności dotyczą – w przekonaniu organu rentowego błędnego – zastosowania przepisu art. 49 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. W kontekście zarzutu naruszenia prawa procesowego należy zauważyć, iż Sąd Rejonowy ustalił, po pierwsze – ustaloną w umowie zlecenia stawkę godzinową 13 zł brutto za każdą godzinę realizacji zlecenia, po wtóre - 455 zł brutto jako należne wnioskodawcy za przepracowane 3 dni wynagrodzenie i po trzecie – szacunkową liczbę 144 godzin do wykonania przez ubezpieczonego za listopad 2017 r. Tych jedynie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy faktów organ rentowy

nie neguje, a zatem i zarzut naruszenia przepisów postępowania procesowego jest chybiony. W świetle wskazanych wyżej istotnych ustaleń istota sprawy wymagała rozstrzygnięcia, czy ustalenie zaskarżoną decyzją - przy zastosowaniu faktycznego wynagrodzenia wynoszącego 455 zł - podstawy wymiaru zasiłku chorobowego jest zgodne z art. 49 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej, czy też – czego organ rentowy nie akceptuje – prawidłowe jest ustalenie podstawy wymiaru zasiłku przez Sąd, przy zastosowaniu stawki godzinowej i szacunkowej liczby 144 godzin do wykonania w listopadzie 2017 r. Jedyne zatem jakie w sprawie zachodzi problem natury prawnej wymaga w istocie dokonania wykładni wskazanego wyżej przepisu ustawy zasiłkowej. W tym zakresie Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę prawną jaka jest zawarta w rozważaniach uzasadnienia zaskarżonego wyroku. W szczególności za trafne należy uznać racjonalnie uzasadnione stanowisko, iż w razie – jak miało to miejsce w rozpoznanej sprawie – powstania niezdolności do pracy przed upływem pełnego miesiąca kalendarzowego ubezpieczenia chorobowego, podstawę zasiłku chorobowego stanowi kwota przypadającego za miesiąc, w którym powstało prawo do zasiłku przychodu. Kolejne, odnoszące się podstawy wymiaru zasiłku związanego z powstałą przed upływem pełnego miesiąca kalendarzowego ubezpieczenia chorobowe, przepisy art. 49 ustawy zasiłkowej podstawę wymiaru odnoszą do nie krótszego niż miesiąc (w którym powstało prawo do zasiłku) okresu i w tym zakresie Sąd Okręgowy w pełni podziela trafne stanowisko Sądu I instancji. Należy także zauważyć, iż we wszystkich uregulowanych w ust. 1 art. 49 punktach 1-4 sytuacjach ustalenie podstawy wymiaru ma charakter hipotetyczny. Przepisy te określają sposób ustalania podstawy wymiaru zasiłku chorobowego w sytuacji gdy niezdolność do pracy powstała przed upływem pełnego miesiąca kalendarzowego ubezpieczenia chorobowego. Tych istotnych okoliczności organ rentowy nie dostrzegł.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. pozbawioną uzasadnionych podstaw bezzasadną apelację oddalił.

SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz SSO Krzysztof Głowczyński SSO Andrzej Marek